

Ευτυχία Γιαννάκη
Πόλη στο φως
Εκδόσεις Ίκαρος

Κείμενο προδημοσίευσης

Το λευκό μπουλ τεριέ έτρεξε προς το μέρος του. Ο Ραφ δεν κυκλοφορούσε ποτέ ελεύθερος. Ήταν κουφός και επιθετικός με τα άλλα ζώα. Συνήθως κυκλοφορούσε με φίμωτρο. Ήταν αξιοπερίεργο που τον είχαν αφήσει έξω μόνο του. Αν δεν ήταν κουφός θα μπορούσε να του σφυρίξει ή να φωνάξει το όνομά του καλοπιάνοντάς τον, όμως το ήξερε πως ο Ραφ δεν άκουγε Χριστό, πράγμα όχι σπάνιο για τα κατάλευκα μπουλ τεριέ, όπως του είχε εξηγήσει ο ιδιοκτήτης του. Για μερικά δευτερόλεπτα πάγωσε καθώς τον είδε να κινείται με φόρα καταπάνω του. Κράτησε την ανάσα του και ακούμπησε την τσάντα με τα είδη του μπάνιου στο πεζοδρόμιο σαν να προετοιμαζόταν για μάχη. Ήξερε ότι αν το ζώο επιχειρούσε να τον γραπώσει, το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να τον αρπάξει από το περιλαίμιο με δύναμη και να τον τραβήξει απότομα προς τα πίσω σηκώνοντάς τον στον αέρα. Μόνο η απειλή του πνιγμού ήταν ικανή να πείσει αυτόν τον μασίστα σε σώμα σκύλου να χαλαρώσει τη γνάθο του προκειμένου να πάρει ανάσα.

Ο Ραφ, αυτή η μασίφ κατασκευή με την παράξενη μούρη και τα τεντωμένα αυτιά, ήταν ο σκύλος του γείτονα και δεν κυκλοφορούσε ποτέ μόνος στον δρόμο. Κοντοστάθηκε ζυγίζοντας τις δυνάμεις του ενόψει της πιθανής αναμέτρησης και έτσι όπως επιχείρησε να διαβάσει τις διαθέσεις του ζώου πρόσεξε ότι ο Ραφ είχε αίμα στη ράχη του. Μια ασύμμετρη κόκκινη κηλίδα στο πυκνό λευκό του τρίχωμα. Στην αρχή δεν ήταν σίγουρος ότι έβλεπε καθαρά, αλλά όσο τον πλησίαζε τόσο βεβαιωνόταν. Είχε αίμα και στα μπροστινά του πόδια. Ω Θεέ μου, σκέφτηκε, έχει ήδη επιτεθεί σε κάποιον. Δεν το πιστεύω ότι κυκλοφορεί ελεύθερος, δεν μπορώ να το πιστεύσω. Αυτή ήταν η τελευταία σκέψη του πριν να κάνει έναν επιτήδειο ελιγμό που του επέτρεψε να αρπάξει τον Ραφ από το περιλαίμιο τόσο απότομα που τα πόδια του σκυλιού τινάχτηκαν στον αέρα αντανακλαστικά. Τον τράβηξε προς τα πίσω με όλη του τη δύναμη και το αιφνιδιασμένο ζώο, που δεν μπορούσε να πάρει ανάσα, κρέμασε όλο το βάρος στα χέρια του. Είναι ασήκωτος ο μπάσταρδος, σκέφτηκε δυναμώνοντας τη λαβή του. Ασήκωτος και μέσα στα αίματα. Ζύγισε την πιθανότητα να τον πνίξει. Ίσως ήταν η πιο ασφαλής λύση. Αν χαλάρωνε τη λαβή του μπορεί το ζώο να γύριζε καταπάνω του. Τον έσφιξε κι άλλο. Συνειδητοποίησε ότι οι φλέβες στα χέρια του ήταν έτοιμες να τιναχτούν και η καρδιά του πήγαινε να σπάσει. Η ένταση της στιγμής του αφαιρούσε την ικανότητα να υπολογίσει πόσο χρόνο το ζώο κρεμόταν στα χέρια του.

Το απότομο τίναγμα του Ραφ τον επανέφερε στην πραγματικότητα. Ήταν φανερό ότι το μπουλ τεριέ είχε παραδοθεί. Τα πόδια του είχαν παραλύσει και

είχε καταλάβει ποιος έκανε κουμάντο. Χαλάρωσε σταδιακά τη λαβή του ακουμπώντας τα πίσω πόδια του ζώου στο πεζοδρόμιο. Κοίταξε γύρω του αν υπήρχε κάποιος μάρτυρας στη σκηνή. Ήταν μόνος. Δεν φαινόταν κανείς περαστικός στο στενό ούτε κάποιος να τον βοηθήσει.

Όταν ο Ραφ πάτησε καλά στο έδαφος και κατάφερε να πάρει ξανά ανάσα έστρεψε το θολό βλέμμα του προς το μέρος του. «Πού είναι το αφεντικό σου;» τον ρώτησε φωναχτά σαν να επρόκειτο να πάρει κάποια απάντηση από το ζώο. «Έλα, πάμε σπίτι», είπε αποφασιστικά σέρνοντάς τον από το περιλαίμιό του, ξεχνώντας την τσάντα του στο πεζοδρόμιο πίσω του. Οι παλμοί του εξακολουθούσαν να είναι ανεβασμένοι.

Καμιά διακοσαριά μέτρα τον χώριζαν από το σπίτι του και την αυλή του γείτονα. Το ζώο έσυρε το βήμα του στο πλάι του υποταγμένο, ζαλισμένο. Χτύπησε το κουδούνι, δίπλα στη μαύρη σιδερένια εξώπορτα του κήπου, αλλά δεν πήρε απάντηση. Έσκυψε λίγο πιο πέρα μήπως ανιχνεύσει κάποια κίνηση, αλλά ο πυκνός φυτοφράχτης δεν του επέτρεψε να δει τίποτα μέσα στον κήπο. Ξαναχτύπησε το κουδούνι πιο επίμονα. «Πού είναι τα αφεντικά σου;» επανέλαβε εκνευρισμένος στον σκύλο, «και τι είναι αυτά τα αίματα;»

Εξακολουθούσε να τρέμει από την ένταση. Κοίταξε το ρολόι του. Δεν μπορούσε να καθυστερήσει άλλο. Έπρεπε να γυρίσει στο σπίτι του, να πάρει πρωινό και να κάνει στα γρήγορα ένα ντους πριν να πάει στη δουλειά του. Τον περίμεναν ένα σωρό συνεντεύξεις και συστατικές επιστολές προκειμένου να ξεσκαρτάρει τους υποψήφιους. Δυο μέρες είχε περάσει σκυμμένος πάνω από τα βιογραφικά τους.

Χτύπησε μία ακόμη φορά το κουδούνι ζυγίζοντας τις πιθανότητες να βρει κάτι να δέσει τον Ραφ έξω από την πόρτα. Δεν εντόπισε κάτι που θα μπορούσε να του φανεί χρήσιμο. Κοίταξε ξανά δεξιά αριστερά στον δρόμο μπας και περνούσε κάποιος γείτονας. Τίποτα. Ούτε ένα αυτοκίνητο δεν είχε κάνει την εμφάνισή του τόση ώρα. Ο αέρας ανακάτεψε τα βρεγμένα μαλλιά του και οι πρώτες ψιχάλες προσγειώθηκαν πάνω του. «Γαμώτο», μονολόγησε κι άρχισε να φωνάζει. Δεν πήρε καμιά απάντηση. Το σκυλί εξακολούθησε να κρέμεται από το χέρι του. Σκέφτηκε ότι χρειαζόταν το κινητό του για να καλέσει τον γείτονα και τότε συνειδητοποίησε ότι είχε παρατήσει την τσάντα του διακόσια μέτρα πίσω του.

Τράβηξε ξανά τον Ραφ και τον έσυρε στο σημείο όπου είχε αφήσει το μικρό του σακίδιο. Γονάτισε και κατάφερε να το ανοίξει με το ένα χέρι. Ανακατεύοντας τα πράγματά του θυμήθηκε ότι δεν είχε πάρει μαζί το κινητό του. Δεν σκεφτόταν καθαρά. «Μάλιστα», είπε στον κουφό σκύλο. «Πο-λύ ωραία. Η καλή μέρα από το πρωί φαίνεται». Και πριν προλάβει να ολοκληρώσει την πρότασή του, αντιλήφθηκε έναν άγνωστο μικροκαμωμένο άνδρα που κατηφόριζε στο απέναντι πεζοδρόμιο. Φορούσε μαύρο μπουφάν και τζόκεϊ. Το βάδισμά του ήταν παράξενο και το μπουφάν του έπεφτε μεγάλο. Περπατούσε γρήγορα με το κεφάλι σκυμμένο, τόσο που αν συναντούσε κολόνα σίγουρα θα καρφωνόταν πάνω της.

«Κύριε, σας παρακαλώ», φώναξε επιχειρώντας να κατευθυνθεί προς το μέρος του, αλλά ο άγνωστος ανέπτυξε ταχύτητα κι εξαφανίστηκε στρίβοντας στο κάθετο στενό. «Μήπως κρατάτε κινητό;» φώναξε σε μια τελευταία προσπάθεια να τον πείσει να του δώσει σημασία. «Τον μαλάκα», μονολόγησε γυρίζοντας πάλι στον ζαλισμένο Ραφ. «Έλα, πάμε», είπε άγρια στο σκυλί που φαινόταν απρόθυμο να συνεχίσει να σέρνεται δίπλα του.

Ανηφόρισε τον δρόμο κρατώντας στο ένα χέρι την τσάντα του και στο άλλο το περιλαίμιο του σκύλου που άρχιζε να αντιστέκεται. Θα χτυπούσε το θυροτηλέφωνο της σπιτινοικοκυράς του και θα της ζητούσε να καλέσει τον γείτονα. Προφανώς έλειπαν και με κάποιον τρόπο το ζώο είχε καταφέρει να βγει μόνο του στον δρόμο.

Περνώντας ξανά μπροστά από τη μεταλλική πόρτα της μονοκατοικίας, λίγα μέτρα πριν από την είσοδο της πολυκατοικίας του, πρόσεξε έκπληκτος ότι η εξώπορτα των γειτόνων ήταν πλέον μισάνοιχτη. Κοίταξε δεξιά, αριστερά, αλλά δεν είδε κανέναν. Μπορεί κάποιος να επέστρεψε, σκέφτηκε. «Κι αν δεν επέστρεψε θα σ' αφήσω στον κήπο, φιλαράκο, και θα τους περιμένεις να γυρίσουν», ψιθύρισε στον κουφό Ραφ, καθώς περνούσαν την εξώπορτα. Ακούμπησε το σακίδιό του στο πλάι της πόρτας και προσπάθησε να την κλείσει πίσω του για να απελευθερώσει το ζώο, αλλά η γλώσσα της κλειδαριάς δεν έπιανε. Προφανώς είχε κάποιο θέμα. Γι' αυτό θα ξέφυγε ο μπαγάσας, σκέφτηκε και συνέχισε να περπατάει με τον Ραφ κρεμασμένο στο χέρι του.

Ο κήπος ήταν φροντισμένος και το γρασίδι μύριζε, καθώς οι σταγόνες της βροχής άρχισαν να πέφτουν πιο πυκνές. Θ' ανοίξουν οι ουρανοί, σκέφτηκε περπατώντας περιμετρικά του σπιτιού για να εντοπίσει κάποιον. Γνώριζε αρκετά καλά τη μονοκατοικία των γειτόνων. Τους είχε επισκεφθεί αρκετές φορές, αλλά υπολόγισε ότι είχε περάσει πάνω από ένας χρόνος από το τελευταίο τραπέζι που του έκαναν. Η Μαριλένα Νομικού γιόρταζε τα γενέθλιά της την προηγούμενη βδομάδα και είχε στήσει ένα μεγάλο πάρτι μοιράζοντας προσκλήσεις δεξιά αριστερά στη γειτονιά. Είχε αρνηθεί την πρόσκληση ευγενικά σ' ένα σύντομο τηλεφώνημα που έμελλε να είναι και η τελευταία φορά που μιλούσε μαζί της. Δεν ήταν άλλωστε και ο πιο κοινωνικός άνθρωπος στον κόσμο και οι γείτονές του δεν ήταν τόσο χαζοί, ώστε να μην καταλάβουν την απροθυμία του για κοινωνικές επαφές.

Χτύπησε το κουδούνι της ξύλινης πόρτας που οδηγούσε στο ισόγειο του σπιτιού, αλλά δεν πήρε απάντηση. «Γαμώτο», είπε κοιτάζοντας ξανά το ρολόι του. «Λοιπόν, φιλαράκο, θα σε δέσω κάπου και θα εξαφανιστώ. Ελπίζω να μην έφαγες το σκυλί κανενός γείτονα ή κανένα παιδί». Γνώριζε ότι από την μπροστινή πλευρά του σπιτιού η θέα έκοβε την ανάσα και ότι η μεγάλη τζαμαρία του σαλονιού ήταν η τελευταία ελπίδα να δει κάποιον να κινείται μέσα στο σπίτι ή να εντοπίσει κάποιο σκοινί ή ένα λάστιχο για να δέσει τον Ραφ. Ο σκύλος εξακολούθησε να σέρνεται απρόθυμα δίπλα του, καθώς κατευθύνονταν με διστακτικά βήματα στο μπροστινό μέρος της μονοκατοικίας.

Η βροχή δυνάμωνε όταν έστριψαν στην μπροστινή γωνία του σπιτιού και

τότε βρέθηκε αντιμέτωπος με το χειρότερο θέαμα που είχε αντικρίσει ποτέ στη ζωή του. Η γυναίκα ήταν νεκρή και γεμάτη αίματα. Ασυναίσθητα χαλάρωσε τη λαβή του και ο Ραφ ξεγλίστρησε από τα χέρια του. Ο σκύλος έτρεξε προς το μέρος της γυναίκας πέφτοντας με τα μούτρα πάνω στη ματωμένη κοιλιά της.